

El Tibet

GEMMA CALVET | Actualitzada el 05/06/2012 00:00

La mirada des dels drets humans, impulsada per l'ànima d'Europa i desenvolupada al llarg del segle XX, constitueix sens dubte el major patrimoni de les democràcies occidentals.

La paradoxa en la qual es mou aquesta mirada és el conflicte permanent en què ens movem. És evident que la relació entre la teoria i la pràctica dels drets humans resulta problemàtica. Si a aquesta tensió hi afegim el compromís professional, la complexitat esdevé risc i sovint comporta el rebuig dels poders fàctics. La denúncia és incòmoda. La denúncia comporta col·lisions amb altres interessos, normalment comercials o polítics, i en aquesta tensió les víctimes no troben el ressò necessari. La Xina, com a gran potència econòmica, compta amb les complicitats imposades pels interessos comercials i dels mercats financers. Sens dubte, aquesta és la gran raó de la paràlisi del món occidental vers la violació de drets humans que s'hi està produint.

El Tibet és l'exponent d'aquesta repressió. L'acció d'autoimmolar-se és el crit de desesperació més dramàtic que pot escollir un ésser humà.

Seria desitjable que la vida no es posés en joc en cap acte de desobediència civil i que els mètodes escollits pel poble tibetà no comportessin tant de sacrifici. Per aquest motiu van per davant les 35 persones que s'han cremat des del març del 2011 en diversos llocs de Xina, de les quals n'han mort 27. Són l'expressió d'aquesta realitat de repressió dura i massa silenciada que afecta el poble tibetà.

Des que l'any 1966 va esclatar la Revolució Cultural i els guàrdies vermells van penetrar al Tibet per cremar milers de temples budistes, el poble tibetà ha tractat de fer prevaldre la seva existència, la seva identitat cultural i religiosa, a una mínima reclamació de respecte amb el govern xinès. Aquest govern, lluny d'obrir-se a cap opció d'autonomia pactada, ha endurit la seva política, optant per una assimilació total i per l'eradicació de qualsevol gest de dissidència. La cadena americana Radio Free Asia ha informat que com a resposta a les immolacions, els darrers dies s'han detingut més de 600 persones, amb detencions massives a Lhasa, capital del Tibet. Als periodistes se'ls ha vetat la presència a moltes zones de la Xina i, per tant, existeix una total opacitat respecte del que està succeint.

Malgrat el rebuig i els qüestionaments ètics que poden generar les immolacions, el cert és que el govern xinès està espantat pel cost que aquest fenomen implica en termes de deteriorament de la seva imatge internacional. La seva actuació política hauria de superar l'enrocament immobiliària propi del règim i obrir les portes a facilitar un procés democràtic com el que s'està produint en les dictadures islàmiques. El govern xinès només podrà assolir una mínima credibilitat internacional en matèria de drets humans des de la democràcia; durant el temps que això no es produeixi, cap maquillatge a l'estil de les Olimpíades pot aturar el que és inevitable. Europa també haurà de respondre; en el seu cas, haurà de fer-ho de la seva paràlisi.

Tots els articles de:
Gemma Calvet

Follow @gcalvetbarot

D'altra banda, el control sobre internet i sobre la xarxa imposada a tot el territori xinès fa que la lluita pels defensors dels drets humans no sigui tan efectiva com seria possible. El sacrifici individual té poca capacitat de promoure el canvi de l'estat de coses i per això cal que ens en fem ressò des de l'exterior: cal compromís català, europeu i internacional.

L'activista Chen Guangcheng, cec des de la infantesa, du a terme una lluita que s'agermana amb la del poble tibetà. Fa anys va assolir un paper important en la lluita pels drets humans de les dones obligades a esterilitzar-se i a avortar, en aquest sentit va protagonitzar una gran campanya l'any 2005. Ha ofert assessorament legal gratuït i va ajudar els seus conciutadans a demandar els funcionaris locals corruptes. Va ser a la presó quatre anys, on va patir maltractaments i tortura. Ara es troba acollit per la Universitat de Nova York.

El camí del drets humans és l'autèntic camí de futur de la humanitat. Aquest camí inclou la tutela dels tribunals i les actuacions institucionals, però el més important és la capacitat de gestar una humanitat crítica i receptiva al canvi.

Rorty, el filòsof estatunidenc, reclama que l'esperança del progrés addicional en la cultura dels drets humans radica en les històries sentimentals, en l'amistat o en la manera de criar els nostre fills. Ell ho anomena el progrés continu de l'educació sentimental. Més enllà de la justícia, la filòsofa hongaresa Agnes Heller reivindica la memòria del crim com a element essencial per garantir que les violacions dels drets humans no quedin impunes.

Sigui com sigui, cal que trenquem el silenci.

PUBLICITAT

MÉS CONTINGUTS OPINIÓ

Calldetenes, manifestos i samaritans

De les 'policies' a la 'politics'

La màscara legal de la dominació

